

Вчитися віддавати

“Ми прийшли сюди, щоб допомогти прибирати ставки”, — сказала пані Ніккі.

Алія Джейкман
(Грунтується на реальних подіях)

Ця історія сталася у США.

Ми вже прийшли?” — Алія почесала ногу, де її вкусив комар. Вони вже так довго йшли по горі з лави! Алія почала втомлюватися.

“Майже, — сказала їй вчителька, пані Ніккі. — І довіртеся мені. Це буде вартим того”.

Алія не була в цьому впевнена. Це була шкільна поїздка до Кіголо, природного заповідника на Великому острові Гаваїв. Алія з радістю хотіла дізнатися про тварин і рослин на їхньому острові, але вона відчувала хвилювання. Вона була новенькою на цьому острові і ще не знала багато людей. Усі інші діти були старшими, і вони сміялися і веселилися разом протягом усієї подорожі. Алія тихенько йшла поруч з ними. Вона хотіла з кимось подружитися, але не знала як.

Зрештою вони дісталися бухти. Коли вони йшли піщаним пагорбом, то побачили ставки з рибою.

“Ласкаво просимо до Кіголо!” — сказала пані Ніккі.

Алія роззирнулася. Як тут було красиво! Її вчителька мала рацію — довгий похід був того вартий.

Упродовж наступних кількох годин Алія та її однокласники дізналися все про цей заповідник. Алії дуже подобалося спостерігати, як риба плаває у воді.

“Ставки для риби були зроблені так, щоб якусь рибу можна було виловити і забрати зі ставка, тоді як інша буде залишатися і ставати великою та сильною. Таким чином усе буде врівноваженим і завжди буде достатньо риби”, — пояснила пані Ніккі.

Після обіду пані Ніккі покликала дітей до одного з великих ставок. “Добре, а тепер усі одягніть рукавички. Ми прийшли сюди, щоб допомогти прибирати ставки”.

“А це обов'язково?” — запитав один з однокласників Алії.

ІЛЮСТРАЦІЇ МЕЛІССИ МЕНВІЛІ КАШІВАТ

“Так! Одна з цілей поїздки до Кіголо — спільними зусиллями допомогти підтримувати його чистоту. Так ми вчимося віддавати”, — сказала пані Ніккі.

Алія була готова допомогти. Вона вдягла рукавички і почала збирати сміття і гілки дерев навколо ставка.

Одна з її однокласниць опинилася поруч з нею. Алія ніколи не розмовляла з нею раніше. Дівчинка була в яскраво-рожевій футболці.

Алія відчула, як прискорилося її серцебиття. Вона хотіла сказати “привіт”, але їй було страшно. А якщо дівчинка подумає, що вона дивна?

Потім Алія подумала про те, що сказала пані Ніккі. *Ми вчимося віддавати.* Вона глибоко вдихнула і усміхнулася. “Привіт! — сказала вона. — У тебе красива футболка!”

Дівчинка усміхнулася. “Дякую! Я — Зої”.

“А мене звати Алія”.

Дівчата провели решту дня, розмовляючи, сміючись і збираючи шматки пластику і паперу, які були залишені у ставках. Чим більше Алія дізнавалася про Зої, тим щасливішою вона ставала. Зої була дуже привітною.

У кінці дня вчителька розвела багаття і діти сіли навкруг. Від прибирання ставок у Алії боліли м'язи.

“Аліє, іди сюди. Ти маєш це побачити!” Зої побігла до неї, махаючи руками і запрошуючи Алію йти за нею. Алія йшла за Зої до моста, який перетинав ставки.

Під мостом у чистій воді сиділа величезна черепаха. Повз неї пропливали менші черепашки.

Алія усміхнулася. Це було дивовижно! Вони з Зої стояли на мосту, пліч-о-пліч, і Алія відчула спокій. Прибирання ставок було важким завданням, але зараз ці тварини могли жити безпечно у себе вдома.

Алія поглянула на Зої. А ще тепер у неї з'явилася нова подруга, тому що вона була достатньо сміливою, щоб привітатися. Вона подумки промовила коротку молитву. *Дякую Тобі, Небесний Батьку, за цей прекрасний світ і за мою нову подругу. Дякую Тобі за те, що допоміг мені зосередитися на тому, що я можу дати.*